

เทวดา

บทที่ 14

ชายหนุ่มขึ้นเตียงนอนแต่หัวค่ำจนพึมพำสมรแปลกใจ เธอเดินไปหยุดมอง เห็นเขาหลับตานิ่ง ทำให้อดเป็นห่วงไม่ได้ เธอคลำหน้าคลำตาเขา รู้สึกว่าเย็นกว่าปรกติจึงห่มผ้าให้

หารู้ไม่ว่าพอเธอออกจากห้องเขาก็เริ่มพึมพำเหมือนพูดคนเดียว

พรรณศรึนั่งเหงาคู่โทรทัศน์อยู่ที่มุมห้องชั้นบน

“คุณเสกหลับแล้วหรือ”

“คงงันมั้ง เห็นหลับตาเงียบเลย”

“เขาคูยอะไรกับพริ้มบ้าง”

“ก็ไม่เห็นคูยอะไร”

สาวสวยถอนใจ “เมื่อไหร่จะดีขึ้นสักทีก็ไม่รู้”

“พี่พรรณอยากให้คุณเสกกลับไปเป็นเหมือนเก่าหรือ แน่ใจหรือเปล่า”

“อย่างน้อยเมื่อก่อนเขาก็เห็นพี่สำคัญ.....” เสียงเธอขาดหายเซ็ดน้ำตาบ่อย “เดี๋ยวนี้พี่กลายเป็นเศษกระดาษหรืออะไรสักอย่างที่เขาไม่มีความรู้สึกอะไรด้วยเลย”

“แหม...” พิมพ์สมรเสียงอ่อย “ไม่รู้อาจจะปลอบใจอย่างไรดี” “อดทนหน่อยนะ นะ พี่พรรณ อีกวันสองวัน คุณเสกอาจกลับมารักพี่พรรณมากกว่าเดิมก็ได้”

อีกฝ่ายสั่นหน้าอย่างหมดหวัง

คุณสุขสันต์แวะเข้ามาถาม “เสกหลับแล้วหรือพริ้ม”

“ค่ะ”

“แปลกจัง ทำไมรีบนอน ไม่สบายหรือเปล่า”

“ท่าจะเหนื่อยค่ะ ตัวไม่ร้อนคงไม่ได้เป็นอะไรหรอกค่ะ”

“พริ้มคอยดูพี่เขาหน่อยก็แล้วกัน” คนเป็นแม่แสดงความห่วงใยก่อนจะถอยกลับไป

พรรณศรึเสียงเครือ “แม้แต่คุณป้าก็ลืมไปแล้วว่าควรจะถามถึงคุณเสกกับพี่”

“โธ่ พี่พรรณอย่าถือสาเลย คุณป้าไม่ได้คิดอะไรหรอกนะ”

“บางทีพี่น่าจะกลับไปอยู่บ้านหรือว่าหนีไปที่ไหนสักพัก...”

“อ้อ แล้วก็ให้ออกาสพี่ทศกลับมาช่วยอีกนะหรือ พี่พรรณอยากให้เรื่องมันเลวร้ายกว่านี้หรือยัง ใจ พวกอาอ๊วให้คนคอยตามถ่ายรูปพี่พรรณแปลว่าเขาต้องหวังร้ายแน่ๆ พี่พรรณจะเปิดช่องให้เขาหาเรื่องใส่ความอีกหรือใจ”

“พี่ไม่รู้จะทำยังไงแล้ว ไปไหนก็ไม่ได้ อยู่ก็อึดอัด” เธอเซ็ดน้ำตา

“อดทนหน่อย... แล้วทุกอย่างก็จะดีเอง”

“ถ้าเจออาอ๊ววันดี พี่คงทำตัวไม่ถูกแน่ๆ”

“ตั้งแต่เกิดเรื่อง คนครอบครัวนั้นก็ไม่ได้มาที่นี่ คงเป็นพวกเขา มากกว่า ที่ไม่กล้าสู้หน้าเรา แต่พวกเขาถึงกำลังรอให้เราเก็บของกลับบ้านจริงไหม”

“พี่รู้สึกแต่แรกแล้วว่าพวกเขาไม่อยากจะให้คุณเสกแต่งงานกับพี่”

“แน่นอนแล้ว”

ดึกแล้วเมื่อหญิงสาวกลับไปยังเตียงเล็กในห้องของชายหนุ่ม แม่จิวที่เข้ามาปูที่นอนกั้นกลางหลับไปเรียบร้อยแล้ว เธอจึงย่องเข้าไปนอนเงียบๆ เธอกำลังเคลิ้มจะหลับเมื่อพลิกตัวกลับมาแล้วเห็นร่างสูงยืนตระหง่านอยู่ในความมืดข้างเตียง

“อู๊ย ว้าย...” เธออุทาน ผุดลุกขึ้นนั่ง ยกมือกุมหัวใจต่อว่าต่อขาน “ตกใจหมดเลย คุณเสก มาทำอะไรทำไมไม่นอน แล้วมาเงียบๆ ไม่ให้สัมผัสให้เสียงเลยนะ”

“ผมต้องเรียนรู้ให้มากขึ้น” เขาพูดลอยๆ เสียงพูดเบา แต่เธอก็ได้ยินชัดเจน

“เรียนรู้อะไรเธอ”

“มนุษย์”

เธอมองงงๆ “จะเรียนรู้ไปทำไม”

“ไหนๆ ก็มาอยู่ตรงนี้แล้ว ผมน่าจะได้ทำความเข้าใจมนุษย์ให้มากขึ้น มันดีกับงานของผม”

“งานของคุณเสก... งานอะไรหรือ...?”

“เป็นงานแบบเดียวกับ...” เขาทำท่าคิด “แบบตุลาการ... พิจารณา... ตัดสิน...”

“พิจารณาอะไร ตัดสินอะไร”

“ไหนบอกไม่ให้อ่านมาก แล้วทำไมพริ้มถามมาก”

เธอถอนใจอย่างอ่อนใจเต็มทน “ตามใจ คุณเสกอยากเรียนรู้ อะไรก็เรียนเถอะ”

“ชัญญ... เขาจะพาไปเที่ยว...”

“ไปเที่ยวไหน”

“ถ้าไม่ไปก็ไม่รู้”

“คุณเสกยกเอาเรื่องอยากเรียนรู้จะไรนี่มาเป็นข้ออ้างใช่ไหม”

เธอเลื่อนตัวกลับลงนอน อย่างง่วงเต็มที่ “ตามใจเถอะอยากไปไหนก็ไป
คุณเสกโตแล้วต้องตัดสินใจเอง”

ชายหนุ่มยื่นมองนิ่ง สีหน้าเขาอ่อนโยน

ซันญักระซิบชวนไว้ก่อน แล้ววันรุ่งขึ้นก็มารับชายหนุ่มแต่วัน
พิมพ์สมรเตรียมจะไปด้วยแต่คนที่มารับทำสีหน้าระริบระริดขวาง

“เราจะไปกันตามประสาชายหนุ่มจะ คุณพริ้ม”

หญิงสาวหันมามองคนตัวใหญ่ใบหน้าคมสะอ้านที่ยืมให้เธอ

เหมือนเด็กอ่อนต่อโลกอย่างเป็นห่วง

“คุณเสกแน่ใจหรือว่าอยากไป”

“แน่สิ”

เธอได้แต่มองตามหลังใหญ่ไหล่องว้างที่เดินตามอีกฝ่ายไปขึ้นรถ
นึกในใจว่าชายหนุ่มดูคล่องแคล่วแข็งแรงคงไม่ต้องใช้นักกายภาพบำบัด
อีก แล้วเธอก็นึกขึ้นได้ว่าเธอไม่ได้เห็นนายก้ามใหญ่ที่เธอไม่ชอบหน้า
มาหลายวันแล้วทั้งๆ ที่เขาเคยมาทำกายภาพบำบัดให้ชายหนุ่มทุกวัน

ในวันสุดท้ายก่อนเขาจะหายไป เป็นวันเดียวกับที่ชายหนุ่ม
ถูกทำร้ายจนแน่นิ่งไปนาน บ่ายวันนั้น ชายผู้นั้นเดินยุ่มยออยู่ใน
ส่วนของบ้านที่เขาไม่ควรจะล่วงล้ำ

ระยะเดียวกันนี้ พวกองค์กรก็ถอนตัวไป

พิมพ์สมร นึกระแวงวูบ พวกเขาเป็นคนของอัชชาทั้งนั้น

เธอถามคุณสุขสันต์

“คุณป้าขา ทำไมหลายวันมานี้ นักกายภาพไม่มาเลยล่ะคะ”

“อ้าว ป้านี้กว่าหนูเห็นเสกแข็งแรงดีแล้วก็เลยบอกงดเสียอีก”

“เปล่าค่ะ แล้วพวกบอดีการ์ดด้วย หายไปไหนกันหมดเลย”

“ป้าจะถามอัชชา”

“พวกเขาเป็นคนของอ้ออัชชาทั้งนั้นใช่ไหมคะ”

“ใช่จ้ะ อัชชาจัดการให้ทุกอย่าง งานการอะไร เขาก็ดูแลอยู่
คนเดียว ถ้าไม่มีเขา ป้ากับเสกคงลำบากมาก”

น้ำเสียงของผู้สูงวัย ชื่นชมเชื่อถือคนที่ถูกพูดถึงอย่างจริงใจ
พิมพ์สมรได้แต่นิ่งไม่กล้าบอกความระแวงสงสัยออกมา

ทั้งสองไม่รู้ว่า คุณอัชชาและลูกเมีย กำลังเฝ้าติดตามความ
เคลื่อนไหวของชายหนุ่มด้วยความปรารถนาร้าย...!

สาวสวยคนเดิมที่นั่งอยู่ข้างๆ เขา ในคำคืนนี้ ดูเปรี้ยวสดใสกว่า
วันวาน ทรงผมเธอมีเส้นสีสลบ ใบหน้าตักแต่งเข้ม ซ้ำเสื้อผ้าที่
สวมใส่ก็ช่างดูไม่ต่างจากชุดชั้นใน เสื้อสีอ่อนปกปิดทรวงอกอวบอ้อม
อย่างเสียไม่ได้ มีเส้นสายบางๆ คล่องไหล่ กางเกงขายาวผ้าเนื้ออ่อน
เอวต่ำเผยให้เห็นช่วงหน้าท้องราบเรียบ

พี่ชายเธอเพิ่งปลีกตัวออกไป เพื่อเปิดโอกาสให้น้องสาว

“หนูนึกว่าพรรณจะไม่ยอมให้เสกมาเสียอีก คุณบอกเขาวา
ยังงี้ แล้วเขาบ่นอะไรบ้างหรือเปล่าคะ”

“เปล่า ผมไม่ได้บอกพรรณ”

“ถ้าอย่างนั้นคงบอกพริ้มสิทำ” หญิงสาวแกล้งพูด

“ใช่ครับ”

เธอแปลกใจ “ทำไมคะ ทำไมอะไรๆ ก็ต้องพริ้ม”

ดวงตาคมเข้มทอประกายของเขาดูจะสนใจทุกสิ่งทุกอย่าง
แต่ก็ไม่คล้ายนายที่มคนเดิม บางครั้งมันราววามเจิดจ้าจนเธอต้องหลบ

“เสกแกล้งเอาใจพริ้มประชิดเมียใช่ไหม ไม่ดีนะคะ ประเดี๋ย
พริ้มเข้าใจผิดคิดกับเสกมากไปละก็จะมีปัญหาละคะ”

“นอกจากแม่ พริ้มเป็นคนเดียวที่จริงใจ”

“แล้วพรรณล่ะคะ ไม่จริงใจหรือ”

คำตอบเป็นเพียงยิ้มจางๆ ชมัณุชพยายามค้นหาความโกรธ
ความขุ่นเคืองที่เขาน่าจะมีต่อคนที่ถูกพูดถึงแต่ก็หาไม่พบ

“หนูได้ยินว่าพรรณนอกใจเสกใช่ไหม”

“เขายังตัดคนรักเก่าไม่ขาด”

เขาเจือยิ้มราบเรียบไม่ขุ่นเคือง อีกฝ่ายเลิกคิ้วอย่างฉงน

“แล้วคุณทำใจได้หรือ แหม ใจกว้างจริง ถ้าเป็นคนอื่นคง
ไม่ปล่อยไว้อย่างนี้ คงไล่กลับบ้านไปนานแล้ว”

“ถ้าเขาไม่ยอมอยู่ก็คงกลับไปเอง ทุกอย่างแล้วแต่เขา”

“ดีนะที่ยังไม่ได้จดทะเบียนสมรสกัน ไม่อย่างนั้นคงยุ่งยากแยะเลย”
เธอจ้องใจย้ำเตือน “แล้วเสกคิดจะหาเมียใหม่หรือเปล่าคะ”

“เสกหรือ...”

“ก็คุณนะแหละคะ”

“ผมคงไม่มีเวลามากอย่างนั้น”

ชมัณุชหัวเราะ “ทำไมถึงจะไม่มีเวลาคะ คุณจะไปไหน”

“ผมมาทำงาน พอเสร็จแล้วก็จะกลับไป”

“กลับไปไหนคะ”

ชายหนุ่ม ยิ้มมองเฉยแทนคำตอบ

แม้จะบอกตัวเองว่าเขาเคยท้อมและตอนนี้สมองก็เลอะเลือนสับสน แต่ดวงตาคอมวาววามในสีหน้าสะอาดสะอ้านทำให้เธอเกือบเหมือนกันบ่อยครั้งที่ต้องเหมินหลบทั้งๆ ที่สาวเปรี้ยวไม่ใช่คนที่จะหวั่นไหวพ่ายแพ้สายตาใครได้ง่ายๆ

“เสกจะทำงานอะไร นูชรู้ว่าคุณไม่ต้องทำอะไรก็มีกินมีใช้สบายๆ ไปสืบชาติ ส่วนงานเป็นหน้าที่ของอาอัชชาจัดการให้ทุกอย่างใช้ไหมคะ เออ ว่าแต่ไว้ใจอาอัชชาได้แน่หรือ เงินทองไม่เข้าใครออกใครนี่ วันดีคืนดีคุณอาจหมดตัวแล้วอาอัชชารวล้นฟ้าขึ้นมาก็ได้ถ้าเป็นอย่างนั้นแล้วจะทำยังไงดีคะ”

“สมบัติมีไว้ผลัดกันชม หวังทำไม ตายแล้วก็เอาไปด้วยไม่ได้”

“แหม พุดเข้า” เธอหัวเราะขบขัน มองเขาอย่างขังใจก่อนจะเกริ่นว่า “ที่จริงคุณพ่อของนูชก็รู้เรื่องงานของคุณอยู่พอสมควรนะคะ พ่อเราเคยทำงานด้วยกันจำได้ไหม”

“จำได้”

“เสกสนใจไหม ถ้าพ่อนูชจะช่วยดูแลงานให้บ้าง แบบว่าไม่ต้องทั้งหมดหรอกคะ แค่ว่าส่วนเท่านั้น ดีกว่าว่างงานไว้ในมือคนๆ เดียวนี่ จะบอกให้”

เขายิ้มอ่อนมองเฉยอย่างเคย เธอรู้สึกงูวาบ กลัวว่าเขาจะนึกดูถูกรู้เท่าทัน

“เสกไม่ต้องซีเรียสกับเรื่องนี้หรอกนะคะ นูชแค่เป็นห่วงก็เลยเสนอเล่นๆ ไปอย่างนั้นเอง ถ้าคุณไม่เห็นด้วยก็ไม่ว่าอะไร”

“ทำไมไม่คุยกับสุซันต์.....”

“คะ...?”

“เอ่อ... แม่ผม...”

“อ้อ...” เธอนึกอภัยให้สมองที่เลอะเลือนของเขา ดีใจที่เขาไม่คัดค้านขัดข้อง “คะ แล้วพอกับแม่คงไปคุย”

แล้วสาวสวยก็เริ่มจับต้องถึงเนื้อถึงตัวชายหนุ่มพูดคุยเรื่องอื่นๆ

สิบปีแล้วกรรมงับจากวันที่ห่างกันไป เสกสิทธิ์ในวันนี้ไม่ใช่เด็กหนุ่มอ่อนต่อโลกที่เจะเจะทีบตี้ม เขาเคยอ้วนใหญ่แต่ในวันนี้กลายเป็นชายหนุ่มบึกบึน หลังไหล่กว้างสง่าผ่าเผย กล้ามเนื้อที่แขนขาแข็งตึงเต็มไปด้วยพลังกำลัง

สีหน้าเขาดูแปลกเมื่อถูกเธอสัมผัส คล้ายพึงใจแต่ยังขัดเขิน เป็นไปได้หรือ เธอได้ยินว่าเสกสิทธิ์เปลี่ยนคู่ควงไปเรื่อยๆ แล้วทำไมจะมีท่าทีเหมือนแปลกใหม่กับสัมผัสของหญิงสาว

เธอเทไวน์ให้เขา เธอดื่มเก่งแต่เขาแค่แตะที่ริมฝีปากก็วาง

“ทำไมดื่มน้อยคะ กินอาหารก็น้อยเหมือนไม่อร่อย”

“ก็อร่อยดี”

“หรือว่าเสกชอบดื่มเหล้า เอาบรันตีใหม่”

“ไม่ต้อง”

“ไม่ดื่มก็ไม่สนุกสิคะ ประเดี๋ยวเรายังจะไปต่อที่อื่นกันอีกนะไม่ได้คะ คุณต้องดื่ม”

อีกไม่นานแก้วใสที่มีเมรัยเทอยู่เกือบครึ่งก็ถูกส่งมาวางตรงหน้าหญิงสาวเลื่อนมันมาข้างหน้าเขาอย่างคะยั้นคะยอ

เขาขยับตัวลุกขึ้น “ผมต้องไปขอ.....”

เธอมองงงๆ ก่อนจะชี้มือบอกทาง

“ห้องน้ำอยู่ทางนั้นคะ”

ร่างสูงกลับเดินผ่านห้องน้ำออกทางประตูหลังร้านไปยังที่โล่งที่มุมหนึ่งของลานจอดรถ แล้วก็ทำที่เหมือนพุดคนเดียวอยู่เป็นครู่

เขาเดินกลับ แต่แล้วร่างใหญ่ของชายลึกลับที่เฝ้าสะกดรอยตามก็ถาโถมเข้าหาจากเงามืด มีดขาวคมวาววับจ้วงเข้าใส่

โดยไร้ความแตกตื่น มือสะอาดคว้าหมับพอดที่ข้อมือของผู้ถูกรานพลังบีบจับทำให้ฝายนั้นร้องออกมาอย่างคาดไม่ถึง กำมืออีกข้างจะกระแทกใส่ แต่กลับถูกมือใหญ่รูปสวดยกมารับไว้ ฝายจู่โจมสะบัดหนีแล้วไสมีดเข้าซ้ำแต่ก็พลาดเป้าหมายอีก ไม่ว่ามือหยาบจะจู่โจมที่ใดก็ถูกกันรับ พอยกเท้าจะเตะจะถีบ ชายหนุ่มก็ยกเท้าขึ้นปะทะ ทั้งหลบทั้งหลีกคล่องแคล่วโดยไม่มีสีหน้าแตกตื่นตกใจเลยแม้แต่น้อย

ชายหนุ่มเพียงตั้งรับปกติไม่รู้จักกลับ จนที่สุดร่างของผู้บุกรุกซึ่งมีอาการหอบหายใจเหน็ดเหนื่อยก็เสียหลัก ถูกสลัดลงไปในนอนหมดสภาพ ชายหนุ่มหันมามองเฉย

ตาสบตา สีหน้าอีกฝ่ายแตกตื่นลนลานตะเกียกตะกายลุกวิ่งหนี

เขากลับมานั่งที่เดิม ชมัยนุชยิ้มหวาน

“ทำไมไปนานจังคะ”

“เขาไม่ยอมให้ผมทานเหล้า กลัวว่าจะถูกผู้ใหญ่ตำหนิ”

“เขานี่ใคร คุณไม่ยอมทานก็ต้องหาข้อแก้ตัวขนาดนี้เชียวหรือ”

มีรูปสวดยกแก้วเหล้าขึ้นจรดริมฝีปาก พุดยิ้มๆ

“แต่เขาบอกว่า ลองดูก็ได้ อยากรู้เหมือนกันว่าเหล้าดียังไงทำไมมนุษย์ถึงยอมตายเพราะมัน”